

Arrest

nr. 119529 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot repatriëring op 26 februari 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat David NDEH TANGIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2014 beslist de gemachtigde tot repatriëring van de verzoekende partij op 26 februari 2014. Deze maatregel wordt door de verzoekende partij aangevochten.

Deze maatregel luidt als volgt:

“Concerne:

(..)

Je vous faxe aujourd'hui afin de vous informer qu'une tentative d'éloignement pour Monsieur (..) est prévue le 26/2/2014, à destination de Mumbay.”

Voorts vraagt de verzoekende partij het volgende in haar verzoekschrift:

“Le requérant sollicite aussi du Conseil du Contentieux des Etrangers ; de faire injonction à la partie défenderesse l'Office des Etrangers, de suspendre la décision d'éloignement du requérant prise le 21/02/2014, et lui permettre de suivre et clôturer sa procédure d'asile en toute légalité. »

Alsook :

« Le requérant sollicite en fin une mesure du Conseil du Contentieux des Etrangers ordonnant la fixation rapide de son recours Réf : RVV 146.378 du rôle générale. »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zoverre verzoekende partij alsnog de onder punt 1 vermelde maatregel wenst aan te vechten, wijst de Raad op hetgeen is bepaald in artikel 39/82, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Uit de gegevens beschikbaar bij de Raad blijkt dat verzoekende partij reeds op 24 februari 2014 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevorderd heeft van de onder punt 1 vermelde maatregel. Op 25 februari 2014 heeft de Raad bij arrest nr. 119 479 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wegens de onontvankelijkheid ervan. Immers werd erop gewezen dat de aangevochten maatregel geen aanvechtbare rechtshandeling betreft maar slechts de bevestiging is dat een repatriëring werd voorzien.

Gelet op voormelde wetsbepaling kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze opnieuw een schorsingsverzoek bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen tegen de onder punt 1 vermelde maatregel.

2.2. Voorts betoogt verzoekende partij dat zij de versnelde behandeling wenst van haar beroep gekend onder rolnummer 146.378.

2.2.1. In casu betreft het verzoekschrift een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend overeenkomstig artikel 39/82 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoekende partij meent dat zij haar verzoekschrift heeft ingediend overeenkomstig artikel 39/85, 1e en 3e lid van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel uit samenlezing van 39/85 van de Vreemdelingenwet met artikel 44, derde lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad duidelijk dat de verzoekende partij in het geval zij een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wenst in te dienen, dit uitdrukkelijk in het opschrift van het verzoekschrift dient te vermelden. Aan deze voorwaarde is niet voldaan. Verzoekende partij heeft – door in het opschrift van haar verzoekschrift slechts te vermelden: **“REQUETE EN SUSPENSION EN EXTREME URGENCE”** in deze in toepassing van artikel 39/82, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet aldus een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld.

Naast de vaststelling dat artikel 39/82, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij geen schorsing meer kan indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid als zij reeds daarvoor gekozen heeft voor de indiening van een gewone schorsing, wat zij bij het beroep met rolnummer 146.378 van 2 januari 2014 gedaan heeft, en de onderhavige vordering om die reden alleen al onontvankelijk is, wijst de Raad op hetgeen volgt.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid van het PR RvV, kan bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing worden gevorderd wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoekende partij werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoekende partij getroffen verwijderingsmaatregel op het moment dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. (...)”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet voorziet dat in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen kunnen bevolen worden.

Artikel 43, § 1 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Artikel 44 van voormeld Koninklijk besluit bepaalt als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

(...)"

2.2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent wordt.

2.2.4. Uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel, twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving al naargelang de verzoekende partij wordt vastgehouden of niet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekende partij is krachtens de vreemdelingenwet de technische mogelijkheid geboden om haar vordering, hetzij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetzij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen.

2.2.5. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/ of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

2.2.6. Ten dezen is verzoekende partij op 17 december 2013 in kennis gesteld van de beslissing tot weigering inoverwegingname van haar tweede asielaanvraag. De verzoekende partij bevond zich op dat ogenblik reeds geruime tijd in een gesloten opvangcentrum met het oog op haar verwijdering. De thans bestreden beslissing van 17 december 2013 werd dus aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op een moment dat de verzoekende partij reeds was vastgehouden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij huidig verzoekschrift van 25 februari 2014 bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de activering van de schorsing vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013.

Gelet op het bovenstaande wist verzoekende partij reeds op 17 december 2013 dat haar verwijdering imminent was.

Verzoekende partij diende op het moment van de kennisgeving van de beslissing tot weigering inoverwegingname van de tweede asielaanvraag dan ook te weten dat een repatriëring nakend was.

Ondanks dit gegeven diende verzoekende partij tegen voormelde beslissing pas op 2 januari 2014 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij na ontvangst van de bestreden beslissing op 17 december 2013 nalaat om onmiddellijk een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij zet in casu niet uiteen waarom zij op 2 januari 2014, wanneer zij ervoor opteerde om een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in te dienen per aangetekend schrijven, niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

In zoverre verzoekende partij van oordeel zou zijn dat deze vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid meteen werd ingediend nadat zij vernomen heeft op 21 februari 2014 dat zij op 26 februari 2014 zou worden gerepatriëerd, impliceert dit geenszins dat verzoekende partij niet eerder in de mogelijkheid zou zijn geweest om in de plaats van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. Temeer zij dit gelet op de vasthouding in het gesloten centrum kon verwachten en er bovendien al eerder een repatriëringspoging heeft plaatsgevonden.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat de verzoekende partij minstens reeds op 17 december 2014 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon instellen. Door op 2 januari 2014, datum waarop de tenuitvoerlegging van de jegens haar getroffen verwijderingsmaatregel onmiskenbaar reeds imminent was, een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen per aangetekend schrijven en vervolgens aan de vooravond van de daadwerkelijke repatriëring een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om de versnelde behandeling te vorderen van de reeds eerder ingediende vordering tot schorsing, heeft verzoekende partij de door haar geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand gewerkt.

Verzoekende partij heeft dan ook niet alert gereageerd bij het indienen van de onderhavige vordering. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf in gebreke is gebleven om de nodige spoed aan de dag te leggen bij het indienen van huidige vordering. Het thans bestaand uiterst dringend karakter heeft verzoekende partij aan haar eigen toedoen te wijten. In dit geschetste kader wijst het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid daags voor de geplande repatriëring dan ook op misbruik van deze proceduremogelijkheid.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de verzoekende partij, die niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld terwijl zij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd, te herstellen.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

2.2.9. Tenslotte kan er nog op gewezen worden dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, inzoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zij of een vorm van machtsafwenning uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

2.2.10. Er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV. Ook deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

2.2.11. In zoverre de verzoekende partij nog vraagt een verbod aan de dienst vreemdelingenzaken op te leggen om over te gaan tot de verwijdering van verzoekende partij ten einde deze toe te laten haar asielpprocedure af te wachten, waarmee zij doelt op de procedure gekend onder rolnummer 146.378, wijst de Raad op de bespreking hoger. Onderhavig beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid / het behandelen van de vordering tot schorsing gekend onder rolnummer 146.378 bij wege van voorlopige maatregelen is om de diverse redenen zoals hoger aangehaald onontvankelijk. Verzoekende partij had de mogelijkheid een versnelde behandeling te vragen van de vordering tot schorsing gekend onder rolnummer 146.378 doch heeft door haar eigen nalatig optreden een onontvankelijke / niet uiterst dringende vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dienaangaande ingediend. Op de vraag van de verzoekende partij kan niet worden ingegaan.

2.2.12. Er moet voorts worden geduid dat, in zoverre de verzoekende partij nog de maatregel(en) tot vrijheidsberoving wenst aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing. Het beroep tegen deze beslissing(en) is dan ook onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

Wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. DE MUYLDER